

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Sâmbătă, 15 august: Adormirea Maicii Domnului

Evangelia Duminicii

Umblarea pe mare - Potolirea furtunii

Ev. Matei 14, 22-34

În vremea aceea Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui pe țărnul celălalt, până ce va da drumul mulțimilor. Iar El, dând drumul mulțimilor, S-a suit în munte, ca să Se roage deosebi. Și făcându-se seară, era singur acolo. Iar corabia era deja în mijlocul mării, fiind învăluită de valuri, căci vântul era împotrivă. Iar la a patra strață din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că e nălucă, și de frică au strigat. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți. Atunci Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă. El i-a zis: Vino! Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus. Dar văzând vântul, s-a temut și, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă! Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat și i-a zis: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit? Și suindu-se ei în corabie, s-a potolit vântul. Iar cei din corabie I s-au închinat,

"Dacă te lipsești de rugăciune, sufletul tău se aseamănă peștelui scos din apă, căci așa cum este apa pentru viața peștelui, tot astfel este și rugăciunea pentru viața ta"
(Sf. Ioan Gură de Aur)

**Vă dorim post ușor și ziditor
în continuare!**

Icoană realizată de Iulian Grădinaru

1. În mormânt Viața
Ai fost pus, Hristoase,
Și-a vieții Maică-acum intră în
mormânt
Și se mută la viața cea de sus.	Care fără de sămânță ai zămislit
Și a a ta mutare toți o preamărim.
2. Tu născând Viața,
Pe a tot-Dumnezeu
Și viața, Prea Curată schimbând-o
La viața cea de sus te-ai și mutat.	6. Fericimu-te toți,
Maică a Lui Hristos
Ceea ce-ai pricinuit pe noul Adam,
Și-adormirea-ți cu credință o cinstim.
3. Te mărim pe tine,
Maică prea curată,
Și-adormirea ta cinstim, prăznuind-o
Cu solirea-ți pururea fiind păziți.	7. Te mărim, Fecioară
Pururea cinstită
Și icoanei tale ne închinăm,
Ca la oglindirea sfântului tău chip.
4. Fericimu-te toți,
O, prea sfântă Maică,
Închinându-ne cinstitei tale mutări,
Cea de care îngerii s-au minunat.	8. Fericimu-te toți,
Maică a Lui Hristos,
Ca pe rugătoarea pururea pentru noi
Și ca pe o solitoare pentru toți.
5. Te mărim pe tine,
Maică a Lui Hristos,	

Din Prohodul Maicii Domnului

Pr Arsenie Boca: despre Corabia Bisericii

„...După înmulțirea minunată a câtorva pâini și pești la mai multe mii de oameni, oamenii au vrut să-L pună pe Iisus împărat; – spun locurile paralele ale întâmplării. Ziceau ei că Iisus, iată, poate să-i scape de grija – veșnica grijă a omului – că moare de foame.

Iisus S-a amărât profund văzându-i că așa pământeste înțeleg ei minunea cu pâinea. Iisus voia altceva cu ei: voia să-i suie la înțelegerea superioară a unei pâini cerești, la trebuința Sfintei Împărtășanii.

Izbutise Iisus să ridice la o înțelegere superioară, pe o femeie – și aceea păcătoasă -, de la apa obișnuită, la apa cea vie, la o învățătură și la o veste, care a făcut-o să-și lase găleata cu apă obișnuită și să trezească Samaria în întâmpinarea lui Dumnezeu.

– Dar aci, cu mulțimile n-a izbutit același lucru.

De aceea, din cauza amărăciunii, că n-a avut pe cine ridica la trebuința după o pâine a vieții veșnice, de aceea a încheiat repede cu ei, a silit pe ucenicii Săi să intre într-o corabie, îndreptându-i de ceea parte a mării Galileii, iar El s-a retras singur să se roage.

Era seară și s-a făcut noapte. Pe mare s-a iscat furtună. Corabia era în mijlocul mării și în mijlocul nopții. – Ucenicii îngrijorați – dacă nu chiar speriați – se gândeau la Iisus. Când erau mai băntuiți de groază, iată văd pe Domnul umblând pe mare și apropiindu-Se de ei. Pe ei nu-i părăsise.

Lăsăm descrierea faptelor concrete și trecem la semnificația lor. Toate întâmplările și faptele în care apare și persoana Mântuitorului au o semnificație pentru toate veacurile. Toată viața lui Iisus, cu toate amănuntele ei, are o permanență peste veacuri.

Deci corabia ucenicilor e corabia Bisericii. Biserica e corabia ucenicilor lui Iisus, care are să-i treacă de cea parte a mării, de cea parte a lumii.

Marea e marea vieții acesteia, care, câteodată se infurie de vânturi. Sfântul Pavel le spune: „Vânturile tuturor învățăturilor“. Marea înfuriată începe să fie o primejdie; iar pe deasupra o mai acopere și noaptea: „noaptea neștiinței și a uitării de Dumnezeu“, – cum îi zic Părinții.

În atare împrejurări Iisus, deși vine pe mare ca pe uscat, e luat drept o nălucă, – poate tocmai de aceea că e mai presus de marea înfuriată.

Petru se face delegatul acestei societăți omenești, zbuciumate de valuri și acoperite de întunerec, cere o probă despre existența reală a lui Dumnezeu, ca să scape de îndoiala nălucii.

I se împlinește dorința, dar, „văzând urgia valurilor, se temu și începu a se scufunda“. Cufundarea lui Petru în îndoială, din cauza evidenței potrivnice, ne învață să luăm aminte la virtutea credinței: să crezi în chemarea lui Iisus împotriva mării. Să îți sufletul tău liniștit în Dumnezeu, împotriva talazurilor evidente.

A pune evidența valurilor în primul plan al sufletului, aceasta e îndoială declarată, din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Pe aceasta a mustrat-o Iisus, zicându-i lui Petru: „De ce te-ai îndoit, puțin credinciosule?!“.

Recunoaștem: a fi în îndoială, din cauza evidenței, din cauza întunerecului nopții, din cauza sufletului îngrozit, a bănuielii: „nu cumva Dumnezeu e o nălucă“, – recunoaștem: e după fire.

Dar, a fi în chemarea lui Iisus, în credința în El, împotriva evidenței contrare, aceasta e mai presus de fire, e firea după Har. Această credință, mai presus de fire, e clar că nu se

scufundă în mare.

După ce Iisus a tămăduit îndoiala din sufletul ucenicului, a tămăduit și marea de vifor, încât s-a făcut liniște mare, cât s-au temut ucenicii.

Iată, trebuie să creadă Cineva pentru noi, până ce credem și noi: că Iisus nu e o nălucă. (– Și că totuși de El ascultă marea...)

Dar corabia Bisericii e și Casa Bărbatului înțelept; – Iisus e bărbatul înțelept, care și-a clădit casa pe stâncă – dumnezeirea Sa – și au venit ploile și vânturile și valurile și au izbit într-însa și n-au putut-o dărâma, fiindcă era clădită pe stâncă. Dar iată, în minunea aceasta, stânca umbla pe mare și sprijinea corabia ucenicilor.

Așa a fost până acum: au venit cercările asupra Bisericii: vânturile, ploile, valurile: ereziile, prigoanele – veacuri de-a rândul – și ispitele triumfului. – Da, și biruințele Bisericii sunt încercări. Un cugetător creștin din zilele noastre zice, nici mai mult nici mai puțin, că Biserica a supraviețuit ereziilor, a supraviețuit prigoanelor, dar nu se poate spune că s-a comportat la fel, când a ajuns în ispita triumfului.

E de-ajuns să ne amintim de veacul al IV-lea al erei creștine – veac de libertate pentru creștinism, creștinismul religie de stat –, așa se ticăloșiseră creștinii, încât un istoric al vremii scrie că dacă n-ar fi trimis Dumnezeu pe sfinții Vasile, Grigorie și Ioan Gură de aur, ar fi trebuit să vie Hristos a doua oară. Iată de ce e cu voia lui Dumnezeu ca marea să fie înfuriată câteodată.

- Unde e Biserica?

- Zic unii: „Unde-s doi sau trei, adunați în numele Meu...“ Zic alții: „Incuie-te în camera ta și te roagă în ascuns...“ Și iarăși alții: „Biserica sunt eu «Templu al Duhului Sfant».“ Iar alții zic: „Unde e Papa, acolo e Biserica“.

Vechiul Testament – Sfânta Sfintelor cuprindea:

1) Tablele Legii; 2) Mana din pustie, și 3) Toiagul lui Aaron. Noul Testament – Sfântul Altar:

1) Sfânta Evanghelie; 2) Sfânta împărtășanie, și 3) Sfânta Cruce. Unde sunt acestea acolo e Biserica. Acolo e și Pâinea Vieții de care voia să le vorbească mulțimilor, – dar n-a avut la cine.

Biserica e asemănată cu o casă zidită pe stâncă și totuși ca o corabie care înoată prin mijlocul valurilor, băntuită de vânturi și furtuni. – Parcă nimic mai slab ca Biserica, mereu agitată; și nimic mai tare ca ea, fiindcă nimic n-a putut-o cufunda, și iată rămâne mereu neatinsă, cu toate eforturile iadului.

Iisus pare să o părăsească furtunii, și El vrea să treacă pe lângă ea, ca și când nu L-ar fi atins primejdia ei. Totuși să nu credeți c-a uitat-o: El va îngădui ca valurile să o zbuciume, dar nu să o încece, nici să o cufunde. El porunci vânturilor și „ele se opriră; El intră în corabie și ajunge la liman“. Iată cele trei furtuni furioase care au tulburat starea Bisericii: de îndată ce apăru pe pământ, s-a ridicat necredința și a întetit persecuțiile; apoi curiozitatea s-a stârnit și ea a făcut să se nască ereziile; în sfârșit corupția moravurilor s-a ivit, care așa de puternic a umflat talazurile, „cât corabia părea aproape învăluită“.

Necredincioșii s-au adunat ca să-i distrugă temeliiile; ereticii au ieșit ca să-i smulgă copiii și să-i deșire măruntaiele; iar dacă creștinii răi au rămas în sânul său, aceasta ca să-i împingă veninul până la inimă.

Trebuie că e bine întărită această Biserica, dacă ea și-a susținut trăinicia, cu toată silința prigoanelor; cu toate atacurile ereziilor, ea a fost stâlp al adevărului; cu toate pogorâmintele deprăvărilor, Biserica a rămas totuși centrul iubirii...”

Câteva referințe patristice despre Maica Domnului

Maica Domnului, Născătoarea de Dumnezeu, este cea „mai curată decât toată neprihana” (Simeon Metafrast). Maica lui Dumnezeu „nu ar putea fi lăudată cum se cuvine, chiar dacă s-ar aduna toți oamenii și Îngerii laolaltă. La fel se întâmplă și cu cei care au o slavă mai mică” (Iosif Vriennie). Deoarece, „așa cum nici înțelepții, nici neânvățații nu pot număra stelele, așa cum nici îngerii, nici oamenii nu pot crea, tot astfel se întâmplă și cu toți cei care încearcă să o cinstească cu vrednicie pe Născătoarea de Dumnezeu, căci nu vor izbuti niciodată să facă aceasta după vrednicie” scrie același Iosif Vriennie.

Acest fapt îl adevărește și sfințitul scriitor al canonului Imnului Acatist, atunci când mărturisește: „Limba ritori-cească nu te poate lăuda pe tine, Stăpână...” Sfântul Ioan Damaschin adaugă: „Nici un om nu va putea vreodată vorbi după vrednicie despre Născătoarea de Dumnezeu, chiar dacă ar avea milioane de limbi și milioane de guri. Și chiar dacă s-ar aduna vreodată toți oamenii de pretutindeni, nu-i vor putea alcătui laude după vrednicie. Pentru că ea este mai presus de orice laudă.”

Singurul Care poate să o laude și să o slăvească după vrednicie pe Maica Domnului este Creatorul ei, Dumnezeu, Care a hotărât să facă cu ea lucruri mai presus de fire prin care să o preamărească. Și Cel puternic a împodobit-o cu măreție încă de la zămislirea ei. De aceea și Arhanghelul Gavriil i-a spus: „Bucură-te, Ceea ce ești plină de Har, Domnul este cu tine” (Luca 1,28).

Cum să o lăudăm pe Maica Domnului, care ne-a împăcat pe noi, oamenii, cu Dumnezeu (II Corinteni 5,18)? Pe cea care s-a făcut începătura întoarcerii firii noastre omenești izgonite (Facere 3,19)? Pe cea care le-a vestit protopărinților noștri Adam și Eva despre zdrobirea morții noastre? Pe cea care s-a semănat în pământ neroditor și a răsărit floare binemiroitoare, a cărei mireasmă a alungat de pe fața a tot pământul mirosul urât al călcării de poruncă? Pe sceptrul lui David (III Regi 8,16; 11,13), pe toiagul lui Aaron (Numerii 17,25), pe odrasla virtuții, pe vlăstarul pântecelui sterp al Anei, pe minunea îngerilor, pe hrănitoarea Cuvântului lui Dumnezeu? Pe palatul cel precurat al Împăratului Hristos, care a făcut toată făptura să salte (Psalmul 6,42)? Pe Raiul Dumnezeiesc, care a răsărit Sadul cel de viață dătător pentru a ne readuce la viață pe noi cei izgoniți din primul Rai și pentru a șterge întristarea păcatului? Pe cea întru care s-au împlinit toate cele proorocite de Prooroci? Pe cea care s-a înrădăcinat ca un toiag și de care ne-am sprijinit toți (Isaia 11,1)? Pe cea care s-a făcut ușa cea dinspre răsărit și prin care a intrat Domnul (Iezechiel 44,1-2)? Pe muntele din care s-a luat Piatra cea netăiată de mână care să arate tuturor Împărăția veșnică a

lui Dumnezeu? Pe cea pe care marele patriarh a văzut-o ca o scară de la pământ până la cer (Facere 28,12), pe care Dumnezeu a coborât din cer și S-a unit cu noi, ca să ne suie la tronul părintesc pe noi cei căzuți? Pe cea care s-a făcut Maică a lui Dumnezeu, Care ține în palmă pământul și cerul (Isaia 40,12)? Pe cea care a ținut în brațe pe Dumnezeu cel neîncăput? Prin Născătoarea de Dumnezeu, Soarele Dreptății s-a arătat nouă în trup omenesc. Să cântăm împreună cu Psalmistul: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru-înșă” (Psalmul 117,24), căci prin ea toate au început să se înnoiască, și să se înlocuiască „legile cele vremelnice cu cele veșnice, adică în loc de litera legii, duhul și în loc de umbre, adevărul (Sfântul Grigorie Palama).

Potrivit Sfințelor Scripturi, Maica Domnului este cortul cel viu și nefăcut de mână a lui Dumnezeu și chivotul cel înțelegător al „Pâinii lui Dumnezeu Care se coboară din cer” (Ioan 6, 32-33). Psalmistul spune că „adevărul din pământ a răsărit” și prin lucrarea Maicii Domnului „dreptatea din cer a privit” (Psalmul 84,11). Maica Domnului este toiagul care a odrăslit din rădăcina lui Iesei, despre care au vorbit proorocii și din care „Floare se va înălța” (Isaia 11,1). Floare care nu se ofilește, ci pe firea noastră ofilită, care a căzut din grădina nevestejită a desfătării, o cheamă din nou, o readuce la viață și îi dăruiește rodire veșnică. Preasfânta Născătoare de Dumnezeu este Fecioara cea mai curată și cea mai frumoasă dintre toate fecioarele carea au trăit până acum și cea care L-a născut pe Ziditorul tuturor. Ea este Fecioara care a îndumnezeit neamul omenesc, a prefăcut pământul în cer și a făcut „pe Dumnezeu Fiul al Omului, iar pe oameni fiii ai lui Dumnezeu, căci ea a zămislit fără sămânță și a dat trup într-un chip de neînțeles Celui Care pe cele ce sunt dintru neființă le-a adus întru ființă” (Sfântul Grigorie Palama). Ea este „singura Sfântă a Sfinților care a purtat în pânțele și singura care s-a făcut sălășluire Celui ce a făcut firea.” Ea este Precurată, căci a împreunat întreaga înțelepciune cu rugăciunea și cu asceza și astfel a devenit Maica fecioriei, a acelei feciorii care ne-a pus înaintea fără stricăciune Trupul Aceluia, Care după Dumnezeire S-a născut mai înainte de veci din „Tată feciorelnic”.

Maica Domnului este o carte minunată care s-a deschis pe suprafața pământului și care ne oferă în chip tainic pe Însuși Cuvântul cel Viu și nu semnele slovelor. Ea ne dăruiește nu un cuvânt pământesc, ci Unul ceresc. Iar Acest Cuvânt este „nu unul pe care îl rostește limba omenescă, ci se naște mai înainte de veci din Dumnezeu Tatăl”. Și în încheiere să ridicăm o rugă Maicii Domnului: «Stăpână, primește cuvântul robului tău cel păcătos, care te dorește cu înflăcărare și te cinstește și în tine singură își are nădejdea. Ceea ce ești apărătoarea vieții mele și către Fiul tău împăciuitoare și arvuna mântuirii mele». Amin

A consemnat Mihail Bogdan Trandafirescu

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,

ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,

tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)

Voluntari:

***Secretar redacție/Relații Publice:** tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei

***Foto:** Valentin Burlacu, Alexandru Loșonczy, Ionuț Andrei Bodai, Ioan Septimiu Dorobanțu, Mihail Bogdan Trandafirescu etc.

***Grafică:** Elena Gheorghiu, Cristian Ștefan, Miruna Ștefan, Parascheva Matciac, Maria Morteci etc.

***Alte activități:** Bogdan Andrei Fînaru, Claudiu Șuțu, Iustinian Maradin, Maria Sobaru, Daniel Șuțu, Viorel Blidaru, Iulian Boghean etc.

***Administratori site parohie/pagină facebook:**

Costel Dumitru, Alexandru Loșonczy, Vasilica Onofrei

www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raif-

 Vă rugăm să vă abonați gratuit la YouTube:

YouTube

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

**PROGRAM LITURGIC
ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÂNĂ**

* **Program de spovedanie: după fiecare slujbă de seară care începe la ora 18.00**

* **Duminică, 9 august 2020,**

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur

18.00 Slujba Paraclisului Maicii Domnului

* **Luni, 10 august 2020**

18.00 Slujba Paraclisului Maicii Domnului

* **Marti, 11 august 2020**

18.00 Slujba Paraclisului Maicii Domnului

* **Miercuri, 12 august 2020**

18.00 Slujba Paraclisului Maicii Domnului

* **Joi, 13 august 2020,**

18.00 Slujba Paraclisului Maicii Domnului

* **Vineri, 14 august 2020,**

16:00 Slujba Vecerniei

* **Sâmbătă, 15 august 2020, Adormirea Maicii Domnului**

ora 8.00, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii

ora 18.00, Slujba Vecerniei

Orice copil are un nume

George Țârnea

Orice copil are un nume,

Orice copil are o zi,

Lumina lui aprinsă-n lume

De noapte ne-ar putea păzi.

Orice copil are o țară,

Orice copil are părinți,

Descoperind din vară-n vară

Alt joc al pașilor cumiți.

Orice copil are o cale,

Orice copil are un gând,

Călătorind pe cer la vale

Și printre spini din când în când.

Orice copil are un leagăn,
Orice copil crede-n povești,
Adăpostind o lume-ntreagă-n
Curații ochi copilărești.

Orice copil are o mare
Pe care-și poartă barca lui,
Dar nu se-așteaptă să coboare
La țarmul mării nimănu.

Orice copil culege fluturi,
De dorul unei mângâieri,
Și-ntoarce vremea la-nceputuri
Cu teama de-al rosti pe „ieri”.

Orice copil se poate face
Și floare și păun și cerb,

Silabisind cuvântul pace
Pe limba fiecărui herb.

Orice copil are sub gene
Și stropi de rouă și ghețari,
Hrăniți din legile viclene
Din jocul unor oameni mari.

Orice copil reface-n minte
Destinul primului cuvânt,
Putând să strângă în cuvinte
Lumina-ntregului pământ.

Orice copil e o minune
Irepetabilă precum
Ivirea zilei din genune
Și focul soarelui din scrum.

Îți dăruiesc din ce am citit

Căsătorie sau călugărie. Dar despre a treia cale? (III)

(continuare din numărul trecut)

Desigur, și cel ce este celibatar, divorțat sau văduv, chiar și locuind singur, are multe prilejuri de a intra într-o lucrare duhovnicească. Vrând-nevrând se „lovește” de cei din familia lărgită, de vecini, de colegii de muncă, de cei din comunitatea parohială etc. Astfel, are și el suficient de multe prilejuri spre a-și vedea înclinația spre păcat și neputințele, spre a-și conștientiza lipsa de smerenie sau puțină dragoste. Unii ca aceștia au intrat demult în sinaxare, alții urmează a fi înscriși acolo – cum este cazul și lui Ioan Lumânărică, „sfântul cerșetor” de pe străzile Iașului din prima jumătate a secolului al XIX-lea. Dar este bine să conștientizeze cei ce trăiesc singuri că este mult mai mare ispita de a-și construi un mod de viață în care ego-ul lor să se așeze foarte confortabil. Ca să nu mai vorbim despre ispita de a intra în relații efemere cu alte persoane, ce pot lesne aluneca spre desfrânare.

În concluzie, eu înțeleg că Biserica recomandă – desigur, acolo unde se poate face această alegere – ca omul să îmbrățișeze fie calea căsătoriei, fie pe cea a călugăriei – ca asumare a unei lucrări duhovnicești continue, într-un context ce poate fi mai lesne valorificat în perspectiva mântuirii. Această recomandare este expresia unei griji părintești, nu are valențe discriminatorii. Cel ce viețuiește singur în lume, pentru a evita să-și facă voia proprie, este bine să se așeze mai temeinic sub ascultarea unui duhovnic. Călugărul și cel căsătorit nu prea pot fugi de confruntarea cu ei înșiși, ca urmare a interacțiunii cu cei din obște, respectiv cu cei din familie. Cel singur este însă mai vulnerabil, mai predispus a se refugia într-o lume proprie, în care el însuși să-și fie reper. Calea omului singur mi se pare cea mai grea, tocmai pentru că este și cea care solicită mai multă responsabilitate, mai mult discernământ.